

Röppenve szökkenve cipelte terheit

a végtelenbe

ez a nyár is.

A szeptemberi folyó belefáradt,

hogy fesztiválvendégekre mosolyogjon,

szőkeségét kifakították a Kodakok

és Ljubityelek. Sárrá dagasztja fájón

a homokot és

szótlan túri a dagályt hozó erőket.

Könnyesszemű várospm, te nyarakért élő,

mindig megújhódó,

őszbe homályosít téged a

reggelente nagyot bicsakló villamos,

a tapintatossá halkult élet,

s az egyre szürkébb fényekkel

zubogó szökőkút.

Lásd, teled után nem vonzott nyarad,

messzire kellett futnom, hogy olyannak lássalak most,

igazinak; a nappalokat

benned éljem.

Ünnepnapi emlékezésnek

a tavaszt őrzöm, habszagút, könnyút,

mely bennem gondolat-áramot riasztott.

S téli reggelekben, ha már

láthatatlanná fagy tér és idő,

álmosan nyujtózva nyárban higyjem magam.

/1968 szept. 10./

NÁVAY ANIKÓ

?

És jönnek-mennek a levelek
Téged hoznak és engem visznek
Mégfognám újra a kezedet
Ujjaid hisznek-e?
Hisznek?.

B I Z T O S

Hétköznapok fosztotta álom
lesz belőled holnapra kedves.
Ne félj, a hajnalt mégis megvárom.

?

Esők havak szelek nyarak
Hoztak új dalokat.
Esők havak szelek nyarak
S a ritmus maradt.
Maradt?

/1968 okt.27./